

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ПРИЛОЖЕНИЕ 2
към Изложение на анализ
на експерт Галина Солакова

**Определение № 271 от 8.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15022/2018 г.,
П о.**

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на А. Милушев, Р. Ставрева и В. Милушев против определение № 2050 от 17.10.2018 г., постановено по адм. дело № 3117/2018 г. по описа на Административен съд гр. Пловдив. Жалбоподателите навеждат доводи за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и молят за отмяната му.

Ответниците не изразяват становище по частната жалба.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид доводите в частните жалби и данните по делото, приема следното:

Частната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното определение Административен съд гр. Пловдив оставя без разглеждане жалбата на А. Милушев, Р. Ставрева и В. Милушев против заповед № ОА-3443/7.11.2007 г. на кмета на Община Пловдив, с която е одобрен проект за изменение на ПУП – ПЗ на част от кв. 174 по плана на "Централна градска част" – Пловдив, като в УПИ I - 612 се предвижда пристрояване и надстрояване с посочените параметри в заповедта и се одобрява РУП и прекратява производството по делото.

За да постанови този резултат първоинстанционният съд приема, че за жалбоподателите не е налице правен интерес да обжалват заповедта, тъй като по отношение на тях не е налице никоя от хипотезите на чл. 131, ал. 2 ЗУТ, в редакцията му към датата на издаване на административния акт.

Обжалваното определение е постановено в нарушение на материалния закон.

В жалбата срещу оспорената заповед жалбоподателите твърдят, че със същата се изменя застрояването в собствения им недвижим имот, като е налице намаление на предвиденото по предходния план от 2001 г. частично застрояване в имота им до 4 етажа с до 3 етажа, както и намаление на разстоянието между сградите на основното застрояване през страничната

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

регулационна линия между съществуващата сграда в собствения им УПИ VII – 613 и предвиденото ново пристрояване и надстрояване в УПИ I – 612. С обжалваното определение съдът, без да излага мотиви и без да обсъжда събраните по делото доказателства, прави извод, че жалбоподателите не са заинтересувани лица, тъй като спрямо тях не е осъществена нито една от хипотезите на чл. 131, ал. 2 ЗУТ като се позовава единствено на графичната част на оспорената заповед.

Видно от приложените по делото доказателства е, че със заповед от 29.08.2001 г. на кмета на Община Пловдив е одобрен проект за изменение на застроителния и регулационен план като от парцел I се образуват нови парцели I – 612, обслужваща дейност със запазване на съществуващото застрояване с частично застрояване до 3 етаж и двуетажна пристройка; парцел VII – 613 със запазване на съществуващото застрояване, частично надстрояване до четири етаж и едноетажна пристройка с допълващи функции свързано със застрояването в парцел VIII като в графичната част на заповедта са отбелязани отстоянията между застрояването в двата новообразувани парцела. Със заповед от 16.09.2004 г., приложена като доказателство в настоящото производство е одобрен проект за изменение на ПУП- ПРЗ като от УПИ I – 612 – обслужващи дейности, се образуват нови УПИ: УПИ I – 612, обслужващи дейности по имотните граници на ПИ 612 със запазване на съществуващото нежилищно застрояване, пристрояване и надстрояването му до средно, свободно застрояване; УПИ IX – 620, обслужващи дейности – без промяна на предвижданията на действащия ПУП – запазване на съществуващото нежилищно застрояване. Устройствените показатели за УПИ I – 612 са до 3 етаж, височина до 12 м., плътност 80%, кинт -2. 5. С оспорената заповед е одобрен проект за изменение на ПУП – ПЗ като в УПИ I – 612 се предвижда пристрояване и надстрояване с устройствени показатели за зона Ц – височина 19. 70 м. плътност на застрояване 80 %, кинт до – 5. 0 и минимално озеленена площ – 20 %, като е одобрен и РУП с параметри, описани в заповедта. Следователно с тази заповед са променени характера на застрояването и са увеличени неговите параметри. Видно от графичната част на последната е, че съобразно изменението на ПУП – ПР и ПЗ с предходните заповеди, описани по-горе за УПИ VII – 613 е отразено съществуваща двуетажна сграда с възможност за надстрояване до 3 етаж, което е в противоречие със заповедта от 29.08.2001 г., в която е предвидено частично надстрояване до четири етаж, което е отбелязано и на скицата, приложена по делото, като с последващата заповед от 16.09.2004 г. не е изменян ПЗ в УПИ VII-613. Графичната част на заповедта не отговаря на предвиденото застрояване в посоченото УПИ, като в РУП са предвидени

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

отстояния между сградите на основното застрояване в УПИ I-612 и УПИ VII-614, които е съседен на УПИ VII-613, но не и на УПИ I-612. Същевременно посочените отстояния между сградите са различни от тези съобразно графичната част на заповедта от 29.08.2001 г. (л. 15). Графичната част на оспорената заповед не съответства на предходните заповеди, с които са одобрени ПЗ за двете УПИ, а одобрения РУП съобразно графичната част не отразява отстоянията на сградите на основното застрояване в двата съседни УПИ. С оглед на изложеното изводът на съда за липса на правен интерес от оспорване на заповедта, е незаконосъобразен. При тези данни за изясняване на факта дали жалбоподателите са заинтересувани лица по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 3 ЗУТ следва да бъде назначена съдебно-техническа експертиза, която след като се запознае с приложените по делото доказателства в т. ч. и находящите се в Община Пловдив предходни заповеди за изменение на ПУП относно двата УПИ и графичните им части да даде заключение допуснати ли са намалени отстояния, както и да даде заключение съобразно графичната част на оспорената заповед и предходни такива променен ли е начина на застрояване – промяна в етажността на предвиденото застрояване в УПИ VII-613.

С оглед на изложеното настоящият състав на Върховния административен съд намира, че обжалваното определение е неправилно, поради което същото следва да се отмени, а делото да се върне за продължаване на процесуалните действия, съобразно мотивите изложени в настоящото определение.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2050 от 17.10.2018 г., постановено по адм. дело № 3117/2018 г. по описа на Административен съд гр. Пловдив.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на процесуалните действия с оглед указанията, дадени в мотивите на настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 16165 от 20.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11276/2018 г.,

П о

Производството е по чл. 229 и следващите АПК.

Образувано е по частна жалба на "Рангелова и партньори" ЕООД чрез неговия пълномощник срещу решение / с характер на определение/ № 931/30.07.2018 г. по адм. д. № 232/2018 г. на Административен съд

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Пазарджик. Счита обжалваното определение за неправилно и претендира отмяната му.

В срока по чл. 232 АПК другите страни в писмени становища намират частната жалба за неоснователна.

Частната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима.

За да се произнесе по съществуващото на частната жалба, настоящата инстанция взе предвид:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба от частния жалбоподател срещу мълчалив отказ на кмета на община Велинград по заявление вх. № 26-00/98 от 18.01.2018 г. за издаване на скица и отразяване на уличнорегулационния план в съответствие с влязлото в сила съдебно решение № 9565/18.07.2017 г. по адм. д. № 1998/2017 г. на Върховния административен съд. С обжалваното решение с характер на определение първоинстанционният съд е оставил без разглеждане жалбата и е прекратил производството по делото, като е присъдил и разноси. За да постанови този резултат, решаващият съд е развил следните доводи:

Дружеството-жалбоподател не разполага с право на собственост или ограничени вещни права върху имот, съставляващ УПИ IX-7799 8789, образуван от УПИ IX-6348 и имот пл. № 7799. В описанието на съседите на имота на жалбоподателя по нотариален акт не фигурира улица-тупик и неговият имот е изключен от искането изменение. Действащият понастоящем план за регулация е одобрен с влязло в сила решение № 415/27.11.2014 г. на Общинския съвет Велинград, включващ и имот пл. № 7799, а жалбоподателят е трето за имота лице.

Така постановеното определение е неправилно при следните съображения:

Частният жалбоподател е собственик на имот с пл. № 8933, за който е отреден УПИ II, кв. 207 а по плана на гр. Велинград. В случая депозираното пред административния орган искане не е за изменение на ПУП за имот пл. № 7799, включен в УПИ IX-7799 8789, както е приел първоинстанционният съд. Урегулирането на имоти 7799 и 8789 е отменено с влязлото в сила съдебно решение № 9565/18.07.2017 г. по адм. д. № 1998/2017 г. на Върховния административен съд. С него е отменена заповед № 96 от 27.01.2014 г. на кмета на Община Велинград, с която на основание чл. 15, ал. 3 и ал. 5 и 6 от ЗУТ и решение № 147/16.05.2013 г. на ОбС-Велинград е одобрено частично изменение на влязъл в сила ПУП-ПР, засягащ улица-тупик от о. т. 2298 б – 2298 в – 2298 г – 2298 д, като по т. 1 улица-тупик с о. т. 2298 г – 2298 д се заличава и се образува нова улица-тупик от о. т. 2298 б – 2298 в – 2298 г., и по т. 2 се придават 339 кв. м. от заличената улица-тупик с о.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

т. 2298 г – 2298 д към УПИ IX-6348 в кв. 207 а. /нов УПИ IX-7799 8789/. С това решение безспорно е прието, че придаваемата част от 339 кв. м към УПИ IX-7799 8789 не съставлява самостоятелен урегулиран имот /УПИ/ и не са налице предпоставките за чл. 15, ал. 3, респ. ал. 5 от ЗУТ, с което по същество са отречени правните последици на отменената заповед. В този аспект съдът е следвало да прецени налице ли е валидно настъпило вещнопрехвърлително действие в полза на "Марина МК 2010" по отношение на имот с пл. № 7799. Следва да се има предвид, че всъщност както с влязлото в сила съдебно решение, така и с определение № 9977/26.09.2016 г. по адм. д. № 9660/2016 г. на ВАС безспорно е прието, че имотът на частния жалбоподател /бивш УПИ III-6348 в кв. 207 а/ с пл. № 8933 граничи на юг с улицата -тупик, по точно, има лице на улицата -тупик в частта, в която се закрива и се придава към УПИ IX-7799 8789. Поради това имотът му е съседен на имот, предмет на одобреното с отменената заповед изменение на плана за регулация-улицата тупик. Предвид това претенцията на частния жалбоподател пред административния орган не касае имот пл. № 7799. В същия смисъл следва да се преценява и твърдението, че са налице нови факти и обстоятелства, настъпили след издаване на отменената с влязлото в сила съдебно решение заповед. На тази плоскост решение № 415/27.11.2014 г. на Общинския съвет гр. Велинград не променя подробни устройствени планове, като изрично е отразено в същото, че улично-регулационният план не се отменя. Това решение само поставя вътрешните регулационни граници по имотните такива. Поради това изводът на първоинстанционния съд, че е налице друг план за регулация съобразно това решение, е неправилен. Цитираното решение № 415/27.11.2014 г. на Общинския съвет Велинград не може да създаде други правни последици, различни от постановената с влязлото в сила съдебно решение отмяна на заповед за изменение на подробен устройствен план. Уличната регулация не се променя и е тази, действала преди това решение на Общинския съвет. Друга улична регулация няма и действащата е тази, която предвижда улицата-тупик. В този смисъл застъпеното становище в отговора към частната жалба на "Марина МК 2010", че улицата-тупик не е предвидена по сега действащия план, е неоснователно. Отпадането на улицата-тупик е отменено с влязлото в сила съдебно решение. Няма друг действащ регулационен план освен този, който е от 1996 г. по отношение на улицата-тупик и няма друг план, който да променя уличната регулация в квартала, поради което не са налице новонастъпили обстоятелства, които да изменят уличната регулация и които да водят до други граници. По същество искането до административния орган е за отразяване на тупиковата улица в подробния устройствен план, така, както е

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

постановено с влязлото в сила съдебно решение. Имотът на частния жалбоподател е съседен на улицата-тупик, съседен е на придадената с отменената заповед част от тази улица в УПИ IX-7799 8789, В този смисъл искането не е за чужд имот, а за отразяване на отпадането на промененото предназначение на съседния имот- от улица в имот с друго предназначение.

Предвид изложеното за частния жалбоподател е налице активна процесуална легитимация с наличен правен от обжалване интерес за претенция като заявената пред първоинстанционния съд- мълчалив отказ на кмета на община Велинград по заявление с вх. № 26-00/98 от 18.01.2018 г.

С оглед изтъкнатите съображения обжалваното определение следва да бъде отменено, а делото да се върне на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия съобразно мотивите на настоящето определение.

Воден от горното, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

Воден от горното, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ решение / с характер на определение/ № 931/30.07.2018 г. по адм. д. № 232/2018 г. на Административен съд Пазарджик.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по обжалване на мълчалив отказ на кмета на община Велинград по заявление на "Рангелова и партньори" ЕООД с вх. № 26-00/98 от 18.01.2018 г. съобразно мотивите на настоящето определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 14885 от 3.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14332/2018 г.,

II о.

М. Хаке обжалва с частна жалба определение от 23.10.2018 г. по адм. д. № 773/2018 г. на Административен съд Благоевград.

Жалбоподателката моли определението да бъде отменено поради допуснато нарушение на материалния закон.

Ответниците по частната жалба не са взели становище.

Върховният административен съд приема, че частната жалба е подадена в срок и е основателна.

Жалбоподателката Хаке обжалва пред Административен съд Благоевград заповед на зам. кмета на община Благоевград. С него е одобрено изменение на регулацията в обхват, посочен в заповедта, както и изменение на план за застрояване на УПИ XI от кв. 220 по плана на ЦГЧ а Благоевград.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Жалбоподателката е собственик на апартамент в сграда, която се намира в съседен имот. Тази сграда и съществуваща сграда в УПИ XI са изградени при свързано застрояване, предвидено и реализирано по действащия ПУП.

С оспорената заповед е одобрено изменение на плана за застрояване в УПИ XI, като е предвидено ново строителство, различно от съществуващото такова.

Незаконосъобразно Административен съд Благоевград е приел, че не е налице хипотезата на чл. 131, ал. 2, т. 2 ЗУТ. Според тази хипотеза непосредствено засегнати от предвижданията на ПУП са собствениците и носителите на ограничени вещни права в съседни имоти, когато се включват в свързано застрояване и /или се предвижда промяна в застрояването им.

В случая в УПИ XI, който е предмет на одобреното изменение на ПУП - план за застрояване е предвидено ново строителство, различно от съществуващото такова и реализирано по действащия ПУП. Налице е хипотезата на чл. 131, ал. 2, т. 2 ЗУТ.

Определението на Благоевградския административен съд е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Делото следва да бъде върнато на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

По изложените съображения Върховният административен съд
ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 23.10.2018 г. по адм. д. № 773/2018 г. на Административен съд Благоевград.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Определение № 13895 от 13.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12844/2018 г.,

П о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба, подадена от И. И., против определение № 351 от 01.10.2018 г., постановено по адм. дело № 559/2018 г. на Административен съд – В. Т., с което жалбата му против заповед № 1399/14.07.2011 г. на кмета на община Г. О., е оставена без разглеждане и производството по делото е прекратено. Жалбоподателят поддържа, че определението е незаконосъобразно, тъй като заинтересовано лица по смисъла на чл. 131, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), но въпреки това оспорената заповед не му е съобщена. Моли определението да

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

бъде отменено и делото да бъде върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Като взе предвид изложеното в частната жалба и данните по делото Върховният административен съд, второ отделение, констатира следното:

Производството пред Административен съд – В. Т. е образувано по жалба на И. против заповед № 1399/14.07.2011 г., издадена от кмета на община Г. О., с която е одобрено частично изменение на подробен устройствен план – план за застрояване и работен устройствен план (ПУП-ПЗ и РУП) за УПИ VII-2497, УПИ V-2495, УПИ VI-2496, УПИ VIII-2498 и УПИ IX-2499, кв. 159 по плана на гр. Г. О.. За издадената заповед като заинтересовано лице е уведомена Ц. Я., майка на жалбоподателя, в която заедно с него и с дъщеря си Т. И. е съсобственик на етаж от жилищна сграда в УПИ VII-2497 в кв. 159 по плана на гр. Г. О.. Съобщенията за акта на жалбоподателя И. не изпращано. При тези факти първоинстанционният съд приема, че жалбоподателят следва да се счита за уведомен за оспорената заповед чрез майка си Ц. Я., поради което жалбата му е подадена след изтичане на срока за оспорване. По тези съображения с определението, предмет на оспорване, прекратява производството по делото.

При тези факти настоящата инстанция стигна до следните изводи:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 230 и от страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е основателна.

Първоинстанционният съд неправилно приема, че жалбата е подадена след изтичане на предвидения в закона срок за оспорване. Както съдебният състав изрично отбелязва, оспорената заповед не е съобщена на жалбоподателя, въпреки че последният е титуляр заедно с майка си и сестра си на вещно право на строеж в имот, засегнат от предвижданията на плана. След като актът за изменение на плана не е съобщен на страната, като заинтересовано лице, то срокът за обжалване не е започнал да тече, поради което не може да се приеме, че жалбата е подадена след изтичане на установения в закона срок за оспорване. Ето защо изводите на административния съд в този смисъл са незаконосъобразни. Следователно не са налице основания съгласно чл. 159, т. 5 АПК за оставяне на жалбата на И. И. без разглеждане и прекратяване на производството по делото. Това налага оспореното определение следва да бъде отменено, а делото – върнато на същия съд за продължаване на процесуалните действия.

По тези съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ОТМЕНЯ определение № 351 от 01.10.2018 г. по адм. дело № 559/2018 г. по описа на Административен съд - В. Т. и

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на процесуалните действия.

Определението е окончателно.

**Определение № 13813 от 12.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12110/2018 г.,
II о**

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на П. Кръстилов, чрез неговия пълномощник, против определение № 1304 от 11.07.2018 г., постановено по адм. дело № 911/2017 г. по описа на Административен съд – Б..

В частната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на определението.

Ответните страни – "Перун комерс" ЕООД и "Елина-3" ЕООД, в срока по чл. 232 от АПК, чрез процесуалния си представител, в писмено становище, оспорват жалбата.

В срока по чл. 232 от АПК други възражения не са постъпили.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 230 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Административен съд – Б. е образувано по жалба на П. Кръстилов, П. Кръстилова, К. Терзиев, Н. Кръстилова; М. Джуфтова, Г. Кръстилов, К. Дойчева и Р. Неделчева като наследници на Г. Кръстилов срещу заповед № 500/19.07.2017 г. на кмета на община Г. Д., с която е одобрен проект за ПУП-ПР и ПЗ за УПИ Х-349, УПИ IX-349 от кв. 1883, УПИ VIII-349 от кв. 1884 и УПИ I-349 от кв. 188, гр. Г. Делчев, като УПИ Х-349 от кв. 1883 се отрежда за "производствена дейност", УПИ IX-349 от кв. 1883 се отрежда за "обслужваща административна сграда, ресторант, хотелска част и складове", УПИ VIII-349 от кв. 1884 се отрежда "за производствена дейност" и УПИ I-349 от кв. 188 се отрежда "за тържище за земеделска продукция, цех за замразяване на зеленчуци и складове".

С обжалваното определение съдът е приел, че жалбоподателите не притежават качеството на заинтересовани лица по смисъла на чл. 131 от ЗУТ и нямат правен интерес от оспорването. Поради това и на основание чл. 159, т. 4 АПК жалбата е оставена без разглеждане, а образуваното въз основа на нея производство - прекратено.

Обжалваното определение е неправилно.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

На основание решение № 7812 А/04.04.2014 г. на Общинска служба по земеделие – Г. Д., частният жалбоподател се легитимира като съсобственик на недвижим имот – нива, с площ от 1 469 кв. м. в строителните граници на гр. Г. Делчев, местността "Тумбите" (квартали 188; 188 а), имоти № 4236; 330 парцели I-349, V-349 и имоти № 3348; 3361, парцели IX-349; X-349 по плана, одобрен със заповед № 285/2009 г. на Общински съвет Г. Д.. При сравнение на оспорената заповед и представеното решение на Общинската служба по земеделие, в техните описателни и графични части е видно, че частният жалбоподател притежава вещни права върху имот предмет на плана. В тази насока, вещното лице, по приетата от съда експертиза, не е отговорило на въпроса попада ли имотът на първоинстанционните жалбоподатели в обхвата на плана. В случая обаче е възстановена реална, незастроена част от парцел. Реституционното решение, издадено при условията на чл. 18ж ППЗСПЗЗ заедно със скицата и издаденото удостоверение удостоверяват правото на собственост. Обстоятелството, че жалбоподателите не са вписани като собственици в кадастралните регистри не може да ги лиши от активна легитимация да обжалват акт, засягащ правата им, безспорно удостоверени с документ за собственост. Те имат обственически права върху имот /парцел / предмет на плана и се явяват засегнати по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 ЗУТ. Разпоредбата на чл. 131 ЗУТ има за цел осигуряване на участие на действително заинтересованите лица, за да се гарантира правилното му прилагане. Приемането на обратното би означавало да се отрече правото на оспорване на субектите, които се легитимират като собственици или носители на вещни права върху засегнати имоти, въпреки че не са вписани в кадастралния регистър към одобрената по реда на ЗКИР кадастрална карта. След като жалбоподателите притежават вещни права върху имот, предмет на одобреното изменение на ПУП-ПР и ПЗ, то за частния жалбоподател са относими предпоставките по чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ и за него е налице правен интерес от оспорването.

С оглед изложеното, обжалваното определение като неправилно следва да се отмени, а делото - да се върне за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1304 от 11.07.2018 г., постановено по адм. дело № 911/2017 г. по описа на Административен съд – Б..

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Определението не подлежи на обжалване.

**Определение № 12703 от 19.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11125/2018 г.,
II о**

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от АПК.

Образувано е по частна жалба на Д. С. Дъбов, И. М. Демирева, Л. Р. Славова и Р. М. Славов, подадена чрез пълномощник – адвокат А. Блидов, против Определение от 14.06.2018 г., постановено по административно дело № 1851/2018 г. по описа на Административен съд – София град, с което е оставена без разглеждане жалбата им против Заповед № РАЦ17-РА-079/04.09.2017 г. на Главния архитект на Район "Лозенец" Столична община, и производството по делото е прекратено.

В частната жалба се сочи неправилност и необоснованост на определението, като се оспорват правните изводи на съда относно отсъствие на някоя от хипотезите, разписани в чл. 131 ЗУТ, придаващи качеството на оспорваните на заинтересувани лица по смисъла на закона. По изложени в жалбата съображения, се иска отмяна на определението на Административен съд – София град и връщане на делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно списък по чл. 80 ГПК.

Ответната страна, Главният архитект на Район "Лозенец", Столична община, не взема становище в предоставения му срок.

Върховният административен съд, състав на Второ отделение счита частната жалба за допустима, като подадена в срок и от надлежни страни.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е заповед, с която е одобрено изменение на плана за застрояване в обхвата на УПИИ XIX-1491, кв. 32, м. "Кръстова гора", по плана на гр. София, район "Лозенец", съгласно приложения проект. Установено е, че жалбоподателите се легитимират като собственици на обекти със смесено предназначение, находящи се в УПИИ XI-1483, кв. 32 и на съответните идеални части от поземления имот, който се явява съседен на имота, предмет на оспорената заповед. За да прекрати производството по делото, съдът е развил съображения за това, че имотът на жалбоподателите не е непосредствено засегнат от предвижданията на плана, тъй като с него не се въвежда свързано застрояване, няма намалени отстояния, не се променят предназначението на имотите и същите не попадат в сервитути и защитени територии.

Така постановеното определение е неправилно.

Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.

Съдът не е приложил правилно разпоредбата на чл. 131, ал. 2, т. 2, предл. 2 ЗУТ, съгласно която непосредствено засегнати от предвижданията на плана са съседните имоти, когато се предвижда промяна в застрояването. Нормата обхваща случаи, при които се предвижда промяна в застрояването на имота, предмет на плана, а не само промяна в застрояването на съседния му имот, както е приел съдът. Безспорно с процесния план се променя застрояването в УПИ XIX-1491, както относно характера на застрояването, което става от ниско във средно, така и относно застроената площ в имота, което ще доведе до промяна в градоустройствените показатели – коефициент на интензивност, плътност на застрояване и минимална озеленена площ. Следователно, имотът на оспорващите се явява засегнат от изменението на плана за застрояване по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 2, предл. 2 ЗУТ, поради което жалбата, с която е бил сезиран административния съд е процесуално допустима и е следвало да бъде разгледана по същество.

В този смисъл е Определение № 9169/04.07.2018 г. по адм. дело № 7384/2018 г. на Върховния административен съд, II о.

Административен съд – София град е постановил неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен, а делото да се върне за продължаване на съдопроизводствените действия по подадената жалба.

При този изход на спора, претенцията на частните жалбоподатели за присъждане на съдебно-деловодни разноски се явява основателна, като следва да бъдат присъдени сторени в настоящото съдебно производство, които са в общ размер на 220 лева.

Воден от горното, Върховният административен съд, състав на Второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение от 14.06.2018 г., постановено по административно дело № 1851/2018 г. по описа на Административен съд – София град.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. С. Дъбов с ЕГН: [ЕГН], И. М. Демирева с ЕГН: [ЕГН], Л. Р. Славова с ЕГН: [ЕГН] и Р. М. Славов с ЕГН: [ЕГН], съдебно-деловодни разноски в размер на 220 лева.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 12643 от 18.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11163/2018 г.,

II о

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от АПК.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Образувано е по частна жалба на Д. Минцев от [населено място], подадена чрез пълномощник – адвокат Л. Минцева, против Определение № 1229/18.06.2018 г., постановено по административно дело № 3550/2017 г. по описа на Административен съд – Пловдив. С оспореното определение, съдът е оставил без разглеждане жалбата на Д. Минцев срещу писмо – виза за изготвяне на инвестиционен проект за преустройство на таванско помещение в жилище с надзид до 1,50 м. в УПИ II-1570, кв. 134 по плана на гр. Асеновград, и е прекратил производството по делото.

В частната жалба се сочи неправилност на съдебното определение, като се оспорват правните изводи на съда относно отсъствие на някоя от хипотезите, разписани в чл. 131 ЗУТ, придаващи качеството на заинтересувано лице по смисъла на закона. По изложени в жалбата съображения, се иска отмяна на определението на Административен съд – Пловдив и връщане на делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно списък по чл. 80 ГПК.

От ответниците по частната жалба – Главния архитект на Община Асеновград и В. Янкова, в срока по чл. 232 АПК са постъпили писмени възражения, с които жалбата се оспорва по аргументи, които са в подкрепа на оспорения съдебен акт, с молба да бъде оставен в сила.

Върховният административен съд, състав на Второ отделение счита частната жалба за допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е виза, с която е разрешено изготвянето на инвестиционен проект за преустройство на таванско помещение в жилище с надзид до 1,50 м. в УПИ II-1570, кв. 134 по плана на гр. Асеновград, издадена на основание чл. 140, във връзка с чл. 50, т. 1, б. "б" ЗУТ. Съдът е приел, че с оглед характера и предназначението на процесния акт, същият представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 214, ал. 1 ЗУТ и като такъв подлежи на съдебен контрол. За да прекрати производството по делото, съдът е развил съображения за липса на правен интерес за оспорващия, тъй като не попада сред кръга лица, които са заинтересувани да обжалват визата, съгласно разпоредбата на чл. 131 ЗУТ.

Обжалваното определение е неправилно, тъй като е постановеното при неизяснена фактическа обстановка.

Правилно съдът е установил отсъствие на хипотезите по чл. 131, ал. 2, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 ЗУТ, като доводите му в тази насока се споделят от настоящия състав.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Не е изследвана в пълнота хипотезата, разписана в чл. 131, ал. 2, т. 2, предл. 2 ЗУТ, съгласно която непосредствено засегнат се явява собственикът на съседен имот, когато се предвижда промяна в застрояването. Действително по силата на процесната виза не се променя начинът на застрояване, което е свързано застрояване между имота на жалбоподателя и съседния му имот, който начин е предвиден с действащия подробен устройствен план, одобрен през 1992 г. Установено е още, че не се променя и характерът на застрояването – съгласно плана от 1992 г. застрояването е ниско с височина на сградите до 10 м. Съществуващата сграда в УПИ II-1570, кв. 134 по плана на гр. Асеновград, е с височина 7, 45 м., поради което промяната на подпокривното пространство в жилище, посредством надзид от 1,50, не би надвишило максималната височина по чл. 23, ал. 1, т. 1 ЗУТ.

С оглед характера на преустройството, предмет на визата, а именно преустройство на таванско помещение чрез създаване на мансарден етаж на съществуващата сграда, съдът не е установил дали не се променят заложените с действащия план градоустройствени показатели, и по конкретно показателят – плътност на застрояване. В оспореното определение е записано, че не се променят устройствените показатели за процесната територия, но този извод не е подкрепен с конкретни факти и установявания. В заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-техническа експертиза няма констатации по този въпрос. В случая, чрез увеличаване етажността на сградата, се увеличава разгънатата застроена площ, която по смисъла на закона е сборът от застроените площи на всички надземни етажи на основното и допълващото застрояване, в това число застроените площи в подпокривното пространство на сградите. Промененият размер на разгънатата застроена площ би имал значение за определяне на показателят "интензивност на застрояване", който съгласно § 5, т. 19 от ДР на ЗУТ, е отношението на разгънатата застроена площ към площта на урегулирания имот, изразено в абсолютно число. В случай, че се установят градоустройствени показатели, които не съответстват на параметрите, заложи в действащия план, този факт би обусловил качеството на заинтересувано лице на жалбоподателя да оспори процесната виза, на основание по чл. 131, ал. 2, т. 2 ЗУТ. Като не е установил в пълнота всички относими за случая факти, съдът е постановил необоснован съдебен акт, който следва да бъде отменен, а делото да се върне за продължаване на съдопроизводствените действия по подадената жалба.

При този изход на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на съдебно-деловодни разноски се явява частично основателна. Претендират се както разноските, сторени в настоящото касационно

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

производство, така и тези направени в производството пред Административен съд – Пловдив. На възстановяване с настоящия съдебен акт подлежат разноските, сторени по повод депозираната частна жалба, които са в общ размер на 805 лева, от които 5 лева за държавна такса и 800 лева за платено адвокатско възнаграждение. По претенцията за останалите разноски, ще се произнесе първоинстанционния съд, в зависимост от изхода на спора.

Воден от горното, Върховният административен съд, състав на Второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 1229/18.06.2018 г., постановено по административно дело № 3550/2017 г. по описа на Административен съд – Пловдив.

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОСЪЖДА Община Асеновград да заплати на Д. Минцев от [населено място], [улица], съдебно-деловодни разноски в размер на 805 лева.

Определението не подлежи на обжалване.

**Определение № 12184 от 10.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12300/2018 г.,
П о**

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 и сл. АПК.

Образувано е по два броя частни жалби на Л. А., от гр. [населено място], против: 1/ определение № 30 от 16.08.2018 г. по адм. дело № 280/2018 г. на Административен съд - Р., с което е оставена без разглеждане жалбата му против Заповед №РД-01-3281/18.12.2017 г. на кмета на община Р., като недопустима и производството по делото е прекратено на основание чл. 159, т. 4 АПК - липса на правен интерес; и 2/ определение от 10.07.2018 г. по адм. дело № 280/2018 г. на Административен съд Р., в частта му с която е оставено без уважение искането му да бъде освободен от заплащане на разноски по производството, за вещо лице по назначената СТЕ, в определен от съда размер, поради липса на парични средства.

С двете частни жалби е поискана отмяна на обжалваните определения като неправилни, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.

От ответника: кметът на община Р., чрез пълномощника му - гл. юрисконсулт Гаджанова, е постъпило становище по първата частна жалба срещу прекратителното определение на съда, с което я оспорва, като неоснователна.

От останалите ответници не са постъпили възражения.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Частните жалби са подадени в срок и от надлежна страна, поради което са процесуално допустими. При разглеждането им по същество Върховният административен съд, състав на второ отделение, установи:

1. По частната жалба срещу определение № 30 от 16.08.2018 г.:

Предмет на оспорване пред съда е Заповед от 18.12.2017 г. на кмета на община Р., с която на основание чл. 129, ал. 2 ЗУТ е одобрен ПУП - ПРЗ и РУП на новосъздаден УПИ VII - 5818 в кв.269 по плана на гр. Р.. Новият УПИ VII е образуван чрез обединяване на поземлени имоти 63427.2.1470 и 63427.2.1471. С ПЗ за УПИ VII се предвижда ново застрояване на обществено обслужващ етаж + 3 етажа + мансарда при условията на свободно застрояване от съседния УПИ VI-1472, на отстояния 3, 30 м; 4, 20 м. и 6 м. и съответно Н =10, 11, 80 и 15 м. Оспорващият Л. А. се легитимира като собственик, заедно със съпругата си, на УПИ VI-1472 и на УПИ V-1473, в кв.269 по плана на гр. Р., първия от които е съседен на новообразувания УПИ VII, от югозапад.

За да прекрати производството по делото, съдът е приел, че оспорващия А. не е заинтересовано лице по чл. 131, ал. 1 и 2, т. 1-5 ЗУТ, с право на жалба срещу одобрения ПУП-ПРЗ и РУП, поради което и подадената такава се явява недопустима, на основание чл. 159, т. 4 АПК. Подробно е обсъдил заключението на приетата СТЕ, като изводите му за недопустимост поради липса на правен интерес, е изградил изцяло на установените от вещното лице обстоятелства и факти.

Определението е неправилно, поради нарушение на материалния закон.

Частният жалбоподател се явява заинтересовано лице по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 2, предл. второ ЗУТ /изм. Д. в. бр. 101/2015 г. /, като собственик на съседен имот, с оглед промяна в застрояването на имотите - предмет на оспорения ПУП. По делото не е било спорно, а и това е видно от скицата-извадка на действащия кадастрален и регулационен план на гр. Р., че в двата имота - предмет на оспорения ПУП-ПРЗ и РУП съществува застрояване с жилищни и други сгради, които се засягат от новия план, независимо от липсата на предходно одобрен ПУП-ПЗ. При липсата на такъв ПУП конкретното предназначение на поземлените имоти се определя от фактическото им използване, в случая за жилищни функции предвид преобладаващото застрояване с основни сгради в двата имота, предназначени за живеене- чл. 9, ал. 1, вр. чл. 8, т. 1 и чл. 20, ал. 2 ЗУТ. И в кадастралната карта на гр. Р., одобрена през 2007 г., начина на ползване на двата имота - с идентификатори накрая 1470 и 1471, е посочено "ниско застрояване - до 10м.". От заключението на СТЕ е видно, че в скицата-проект на одобрения ПУП-ПРЗ по границата на тези два имота с имота на частния жалбоподател - 1472,

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

както и с имоти 4819 и 1469, проектантът е поставил сигнатура за "граница на промяна режима на устройство и застрояване", предвид завишаване характера на застрояване - от ниско в средно - до 15м. височина. Тази промяна в характера на застрояване на двата имота, както и предвиденото ново основно застрояване в новообразувания УПИ, на мястото на съществуващите сгради в двата имота, представлява промяна в застрояването по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 2 ЗУТ, обуславяща наличието на правен интерес у частния жалбоподател да оспорва заповедта. Като е приел неприложимост на разпоредбата съдът е допуснал нарушение на закона.

Предвид на това, че в имота на А. съществува жилищна сграда, обявена като архитектурен паметник на културата с категория "местно значение", със статут на недвижима културна ценност по чл. 59, ал. 4 ЗКН, обявена в Д. в. бр. 6/1995 г., и съгласно писмо от 20.09.2017 г. на МК, имот 1472 и съседните му попадат в охранителна зона, за които ЗКН въвежда ограничения в застрояването и ползването им. Собствениците на такива имоти се явяват заинтересовани лица по чл. 131, ал. 2, т. 5 ЗУТ, даващи им право за обжалват процесния ПУП. Като е отрекъл тази възможност за частния жалбоподател, съдът е приложил неправилно закона.

От изложеното следва, че обжалваното определение, с което е прието недопустимост на жалбата на основание чл. 159, т. 4 АПК, вр. чл. 131, ал. 2, т. 2 и 5 ЗУТ е неправилно и като такова следва да бъде отменено, а делото върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

2. По частната жалба срещу определението от 10.07.2018 г.:

Частната жалба е неоснователна. Определението, в обжалваната му част, е постановено в производство по чл. 83, ал. 2 ГПК, вр. чл. 144 АПК, по искане на А. за освобождаване от задължението за плащане на разноски по делото за вещо лице, в определен от съда размер, поради липса на парични средства.

Прието е от съда, че искането е неоснователно предвид събраните доказателства за имущественото състояние на оспорващия - наличие на къща в централната част на гр. Р., 1/2 ид. ч. от гараж в гр. Р. и дворно място в гр. Горна Оряховица, както и доходи от пенсии на него и съпругата му в общ размер на 454 лв.

Определението в обжалваната част, е правилно.

При установеност на правнорелевантните факти правилни са изводите на съда за неоснователност на молбата на частния жалбоподател за освобождаване от разноски по производството. От съвкупната преценка на доказателствата законосъобразно е прието, че имущественото състояние, вкл.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

и доходите на молителя и съпругата му е такава, че позволява заплащане на разноски по производството, което самия той е предизвикал с подаване на жалбата до съда. Освобождаването би имало основание при липса на каквито и да са доходи и имоти, каквато хипотеза в случая не е налице. Твърдението, че наличните имоти не носят никакви ползи говори за неефективно управление на собствеността, но не и за отсъствието на възможност за ползи спрямо молителя.

Като правилно определението в обжалваната му част следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

1. **ОТМЕНЯ** определение № 30 от 16.08.2018 г. постановено по адм. дело № 280/2018 г. на Административен съд - Р., седми състав.

ВРЪЩА делото на същия съд, за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

2. **ОСТАВЯ В СИЛА** определение от 10.07.2018 г. постановено по адм. дело № 280/2018 г. на Административен съд - Р., седми състав, в частта му, с която е оставена без уважение молбата на Л. А., от гр. [населено място], да бъде освободен от заплащане на разноски по производството за съдебно-техническа експертиза, в определен от съда размер.

Определението по т. 1 и т. 2 е окончателно и не подлежи на обжалване.

Определение № 11909 от 8.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11592/2018 г., II о.

Производството по делото е по чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба от представляващите "НИКМИ" АД, гр. София, срещу определение № 4690 от 25.07.2018 г., постановено по адм. дело № 11742/2014 г. по описа на Административен съд София-град, с което образуваното по жалба на дружеството производство, срещу решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта му, относно одобрения план за регулация, план за застрояване и план-схеми на техническата инфраструктура на м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32", по отношение на УПИ I от кв. 7м и създаване на улица от о. т. 25-о. т. 26 от кв. 7е и отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, след служебно направена справка е прекратено като недопустимо, в хипотезата на чл. 159, т. 6 АПК. В него е посочено, че с решение № 5415/3.08.2015 г. по адм. дело № 11663/2014 г. на АССГ, влязло в сила на 26.05.2016 г., образувано

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

по жалба на Ю. Атанасов, е отменено решение № 490/24.07.2014 г. на СОС, в частта, в която, според 22-ри съдебен състав на АССГ, е и направеното от жалбоподателите оспорване на същото решение на СОС.

Столичен общински съвет не е изразил становище по частната жалба.

Върховният административен съд, в настоящия състав при Второ отделение, за да се произнесе, съобрази:

Частната жалба е подадена в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, което я определя като процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Неправилно съдът е приел, че по заявления от дружеството-жалбоподател предмет на оспорване на решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта му, относно одобрения план за регулация, план за застрояване и план-схеми на техническата инфраструктура на м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32", по отношение на УПИ I от кв. 7м и създаване на улица от о. т. 25-о. т. 26 от кв. 7е и отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, е налице влязло в сила решение на същия съд, което го покрива изцяло.

С решение № 5415/3.08.2015 г. по адм. дело № 11663/2014 г. на АССГ, образувано по жалба на Ю. Атанасов, (собственик на УПИ XVII, кв.7в, ПИ 43), на което се е позовал съдът, за да прекрати производството по жалбата на "НИКМИ" АД, гр. София, е отменено решение № 490/24.07.2014 г. на СОС, в частта му относно плановете за регулация и застрояване и план-схемата на мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура, касаещи УПИ I - "обществено обслужване" от кв. 7м и предвидената с ПУП улица - от о. т. 25 до о. т. 26 /бивши имоти УПИ XVII и УПИ XVIII от кв. 7в/, както и имоти XV - за обществено обслужване и I-39, 40 в кв. 7в, граничещи с новопроектираната улица. Видно е, че с този съдебен акт съдът е отменил новопредвидената улица от о. т. 25 до о. т. 26, но не и предвиденото в акта на СОС отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, за което не са събрани доказателства и която, видно от мотивите на решението е изпълнена, с положен асфалт и обслужва имота на жалбоподателя - дружеството е собственик на УПИ I-57, 58, 59, 60, общ, кв. 7е, на което, съгласно определение № 4148/11.04.2016 г. по адм. дело № 3514/2016 г. на ВАС, е признат правен интерес и легитимация за оспорване на процесното решение на СОС, на основание чл. 131, ал. 2, т. 4 ЗУТ.

С оглед изложеното, направеният от съда извод, че е изчерпан изцяло предметът на жалбата, е неправилен. Определението следва да бъде

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

отменено в обжалваната му част и делото - върнато на същия съд и състав, за произнасяне по жалбата на "НИКМИ" АД, гр. София в тази част, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 236 АПК, Върховният административен съд, Второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 4690 от 25.07.2018 г. по адм. дело № 11742/2014 г. на Административен съд София - град, в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на "НИКМИ" АД срещу решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта му, с която е предвидено отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32".

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия в указаната част.

Определение № 11909 от 8.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11592/2018 г., II о.

Производството по делото е по чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба от представляващите "НИКМИ" АД, гр. София, срещу определение № 4690 от 25.07.2018 г., постановено по адм. дело № 11742/2014 г. по описа на Административен съд София-град, с което образуваното по жалба на дружеството производство, срещу решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта му, относно одобрения план за регулация, план за застрояване и план-схеми на техническата инфраструктура на м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32", по отношение на УПИ I от кв. 7м и създаване на улица от о. т. 25-о. т. 26 от кв. 7е и отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, след служебно направена справка е прекратено като недопустимо, в хипотезата на чл. 159, т. 6 АПК. В него е посочено, че с решение № 5415/3.08.2015 г. по адм. дело № 11663/2014 г. на АССГ, влязло в сила на 26.05.2016 г., образувано по жалба на Ю. Атанасов, е отменено решение № 490/24.07.2014 г. на СОС, в частта, в която, според 22-ри съдебен състав на АССГ, е и направеното от жалбоподателите оспорване на същото решение на СОС.

Столичен общински съвет не е изразил становище по частната жалба.

Върховният административен съд, в настоящия състав при Второ отделение, за да се произнесе, съобрази:

Частната жалба е подадена в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, което я определя като процесуално допустима.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Разгледана по същество, същата е основателна.

Неправилно съдът е приел, че по заявления от дружеството-жалбоподател предмет на оспорване на решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта му, относно одобрения план за регулация, план за застрояване и план-схеми на техническата инфраструктура на м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32", по отношение на УПИ I от кв. 7м и създаване на улица от о. т. 25-о. т. 26 от кв. 7е и отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, е налице влязло в сила решение на същия съд, което го покрива изцяло.

С решение № 5415/3.08.2015 г. по адм. дело № 11663/2014 г. на АССГ, образувано по жалба на Ю. Атанасов, (собственик на УПИ XVII, кв.7в, ПИ 43), на което се е позовал съдът, за да прекрати производството по жалбата на "НИКМИ" АД, гр. София, е отменено решение № 490/24.07.2014 г. на СОС, в частта му относно плановете за регулация и застрояване и план-схемата на мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура, касаещи УПИ I - "обществено обслужване" от кв. 7м и предвидената с ПУП улица - от о. т. 25 до о. т. 26 /бивши имоти УПИ XVII и УПИ XVIII от кв. 7в/, както и имоти XV - за обществено обслужване и I-39, 40 в кв. 7в, граничещи с новопроектираната улица. Видно е, че с този съдебен акт съдът е отменил новопредвидената улица от о. т. 25 до о. т. 26, но не и предвиденото в акта на СОС отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е, за което не са събрани доказателства и която, видно от мотивите на решението е изпълнена, с положен асфалт и обслужва имота на жалбоподателя - дружеството е собственик на УПИ I-57, 58, 59, 60, общ, кв. 7е, на което, съгласно определение № 4148/11.04.2016 г. по адм. дело № 3514/2016 г. на ВАС, е признат правен интерес и легитимация за оспорване на процесното решение на СОС, на основание чл. 131, ал. 2, т. 4 ЗУТ.

С оглед изложеното, направеният от съда извод, че е изчерпан изцяло предметът на жалбата, е неправилен. Определението следва да бъде отменено в обжалваната му част и делото - върнато на същия съд и състав, за произнасяне по жалбата на "НИКМИ" АД, гр. София в тази част, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2, вр. чл. 236 АПК, Върховният административен съд, Второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 4690 от 25.07.2018 г. по адм. дело № 11742/2014 г. на Административен съд София - град, в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на "НИКМИ" АД срещу решение № 490, взето по протокол № 66/24.07.2014 г. на Столичния общински съвет, в частта

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

му, с която е предвидено отпадане на улица о. т. 505в-о. т. 505г-о. т. 578г от кв. 7е м. "Красно село-Стрелбище урб. бл. 32".

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия в указаната част.

Определението е окончателно.

**Определение № 11327 от 26.09.2018 г. на ВАС по адм. д. № 11108/2018 г.,
II о**

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 и сл. АПК.

Образувно е по частна жалба на Й. Д., К. М. и И. Г., тримата от [населено място], [община], чрез пълномощника им - адв. Баташки, против определение № 541 от 24.04.2018 г. по адм. дело № 192/2018 г. на Административен съд - Пазарджик, с което е оставена без разглеждане жалбата им против Решение № 876/20.12.2017 г. на Общински съвет /ОБС/ - Септември като недопустима и производството по делото е прекратено на основание чл. 159, т. 4 АПК - липса на правен интерес.

Поддържа се искане за отмяна на обжалваното определение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът: ОБС - Септември, представляван от председателя му, чрез пълномощник - адв. Манчев, с писмен отговор, оспорва частната жалба като неоснователна.

Частната жалба е подадена в срок и от надлежни страни поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна, по следните съображения:

С оспореното решение на ОБС-Септември е одобрен проект на ПУП-ПП /Парцеларен план/ за определяне на трасе на водопровод за минерална вода от [населено място] до [населено място], преминаващ през землищата на [населено място], [населено място] и [населено място], на основание чл. 129, ал. 1 ЗУТ. В т. 1 от взетото решение и графичната част към него е очертано трасето на проектирания водопровод и имотите, засегнати от него.

Съдът, след като е обсъдил данните по делото е приел, че и тримата оспорващи се явяват носители на вещни права върху имоти, съседни на имоти, засегнати от процесния ПУП, а именно: ПИ № 311001, съседен на полски път № 000456; ПИ 308001, съседен на същия полски път № 000456; ПИ 245001, съседен на полски път № 000452; ПИ 017007, съседен на полски път 000170, които полски пътища са собственост на [община]. Въпреки това е извел извод, че имотите им не се непосредствено засегнати от предвижданията на одобрения ПУП-ПП, тъй като не подадат в нито една от хипотезите по чл. 131, ал. 1 и ал. 2, т. 1-5 ЗУТ, поради което и осповащите не

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

се явяват заинтересовани лица с право на жалба, както срещу целия ПУП, така и в частта на техните имоти.

Определението е неправилно, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Видно е от текстовата и графична част на оспореното решение на ОбС-Септември, както и от представените титули за собственост и удостоверения за наследници, че частните жалбоподатели са носители на вещни права върху ПИ: 311001, 308001, 245001 и 017007 по КВС на [населено място], в землището на [населено място], съседни на имоти: 000456, 000452 и 000170 - всички полски пътища, през които минава част от трасето на проектирания водопровод за минерална вода. От обяснителната записка на ПУП-ПП / стр.61/ е видно, че към трасето на водопровода се предвижда сервитут по 0, 60 м. от двете страни на тръбата плюс диаметъра на тръбата / т. е по 0.70 м. от двете страни от оста на тръбата/ по цялата му дължина. От графичната част на ПУП-ПП не става ясно дали този сервитут, за обслужване на водопровода, засяга имотите на тримата частни жалбоподатели или е за сметка на полските пътища през които преминава трасето / в случая ПИ № 000456, ПИ № 000452 и ПИ № 000170 - собственост на [община]/. Ако сервитута навлиза в имотите на частните жалбоподатели, същите се явяват заинтересовани лица по чл. 131, ал. 2, т. 5 ЗУТ.

За установяване на това обстоятелство съдът е следвало да назначи съдебно-техническа експертиза, която да даде заключение дали сервитута на проектираното трасе за водопровод през землището на [населено място] попада в имотите на тримата частни жалбоподатели / описани по-горе/, в кои от тях, или не, още повече, че такова доказателствено искане е направено в самата жалба. При липса на заключение на СТЕ по този въпрос съдът не би могъл да направи извод, че оспорващите не са заинтересовани лица по чл. 131, ал. 2, т. 5 ЗУТ.

Като не е съобразил горното и е приел недопустимост на жалбата на посоченото основание, съдът е постановил неправилно определение, което следва да бъде отменено и делото върнато на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата от фазата на допустимост, за което събере необходимите доказателства, съобразно дадените указания.

Водим от горното Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 541 от 24.04.2018 г. постановено по адм. дело № 192/2018 г. на Административен съд-Пазарджик, 6-ти състав.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 9531 от 11.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 8270/2018 г., II о.

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на "Т.-С. 2011" ЕООД против определение от 30.04.2018 г., постановено по адм. дело № 60/2018 г. по описа на Административен съд гр. К.. Жалбоподателят навежда доводи за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Моли за отмяната му.

Ответникът - главен архитект на Община гр. К. не изразява становище по частната жалба.

Ответникът - "Ейрене" ООД, в писмено становище, оспорва частната жалба. Моли обжалваното определение да бъде оставено в сила и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Частната жалба е подадена в срок и е допустима.

Възражението на "Ейрене" ООД за недопустимост на жалбата поради просрочието ѝ е неоснователно. Обжалваното определение е постановено в съдебно заседание, проведено на 30.04.2018 г., на което жалбоподателят е присъствал. Срокът за обжалване изтича на 08.05.2018 г., тъй като 07.05.2018 г. е почивен ден. Частната жалба е депозирана на 08.05.2018 г. и следователно е подадена в срок.

Разгледана по същество частната жалба е основателна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното определение Административен съд гр. К. оставя без разглеждане жалбата "Т.-С. 2011" ЕООД против виза за проектиране на обект - "Промяна на предназначението и преустройство на "Дом на учениците" в семеен хотел", издадена на 15.01.2018 г. от главния архитект на О. К. и прекратява производството по делото.

За да постанови този резултат съдът приема, че с оспорената виза за проектиране се променя предназначението на "Дом на учениците", който според представените по делото доказателства е административна сграда в семеен хотел, като параметрите на допустимото преустройство на сградата ще бъдат установени при одобряване на инвестиционните проекти и издаването на разрешение за строеж, като с визата не се допуска промяна в застрояването. Съдът се позовава на нормата на чл. 140, ал. 2 ЗУТ и прави извод, че в този случай визата за проектиране не подлежи на обжалване, тъй

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

като представлява извадка от действащия ПР И ПЗ и е само етап от производството по одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж. По тези съображения съдът прави извод за недопустимост на оспорването.

Обжалваното определение е постановено в нарушение на материалния закон.

Незаконосъобразен е изводът на съда, че в хипотезата на чл. 140, ал. 2 ЗУТ визата за проектиране не подлежи на обжалване и не засяга права и законни интереси на жалбоподателя. По несъмнен и безспорен начин по делото е установено, че жалбоподателят е заинтересувано лице по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 ЗУТ като притежават вещни права върху УПИ VII-3027, за който е издадена визата за проектиране. Визата за проектиране е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК във връзка с чл. 214 от ЗУТ. Във всички случаи визата за проектиране определя параметрите на допустимото застрояване - в едни случая замества плана, в други случаи изменя и допълва плана в даден поземлен имот - чл. 140, ал. 2 и 3 от ЗУТ, предпоставка е за одобряване на инвестиционен проект - чл. 144, ал. 1, т. 2 от ЗУТ и за учредяване на право на строеж - чл. 180 от ЗУТ. В случая визата е за промяна на предназначението и преустройство на "дом за учениците" в семеен хотел, същата е индивидуален административен акт и за жалбоподателя в качеството му на заинтересувано лице по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 ЗУТ е налице правен интерес от оспорването ѝ. Ето защо като оставя жалбата без разглеждане и прекратява производството по делото първоинстанционният съд постановява определение в нарушение на материалния закон, което следва да се отмени, а делото да се върне на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 30.04.2018 г., постановено по адм. дело № 60/2018 г. по описа на Административен съд гр. К..

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 9169 от 4.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7384/2018 г., II о.

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК, образувано по частна жалба на С. В. Е. от гр. Д., Т. Т. Е. от гр. Д. и И. Т. П. от гр. Р., срещу определение № 789 от 27.04.2018 г. по адм. д. № 765/2017 г. на

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Административен съд - Б., с което е прекратено производството по делото и жалбата им е оставена без разглеждане. С доводи за незаконосъобразност на определението се претендира неговата отмяна със законните последици.

Ответникът - И. П. З., чрез адв. Башлиева, в срока и по реда на чл. 232 АПК депозира писмен отговор, в който оспорва жалбата като неоснователна.

Ответникът - главен архитект на О. Б., чрез адв. Арсениев, ангажира становище за правилност на решението и претендира разноски за адв. възнаграждение.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид, че частната жалба е подадена от надлежни страни и в срока по чл. 230 от АПК, намира същата за процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна, по следните съображения:

С обжалваното определение административният съд е оставил без разглеждане жалбата на настоящите частни жалбоподатели на основание чл. 159, т. 4 от АПК срещу виза за изработване на инвестиционен проект изх. № 64 от 5.09.2017 г. за ПИ № 21498.350.364 по КККР на гр. Д., УПИ VIII-534, кв. 38, гр. Д., издадена от главния архитект на О. Б. на основание чл. 140 ЗУТ. Определението е мотивирано с липса на правен интерес от обжалване на административния акт, тъй като не попадат в кръга на заинтересовани страни описан в разпоредбата на чл. 131 от ЗУТ.

Така постановеното определение е незаконосъобразно, поради несъобразяване актуалната редакция на нормата на т. 2, ал. 2, чл. 131 ЗУТ /ДВ, бр. 101/2015 г. /, съгласно която непосредствено засегнати от предвижданията на ПУП недвижими имоти са съседните имоти, когато се включват в свързано застрояване и/или се предвижда промяна в застрояването им. Двете изисквания са в условията на кумулативност, но и на алтернативност, което сочи, че и при допусната промяна само в застрояването на един от имотите, собствениците на съседен имот са заинтересовани страни. В случая е безспорно установено от данните по административната преписка, съдържанието на обжалваната виза и доказателствата по делото, вкл. писменото заключение на назначената съдебно техническа експертиза, че издадената виза за проектиране касае промени в застрояването единствено в УПИ VIII-534, кв. 38, като свързаното застрояване на основните сграда и догълващото такова на границата с УПИ IX-365, кв. 38, съсобствен на оспорващите, е предвидено по действащият план от 1990 г. и не се променя характера на застрояването по смисъла на чл. 23, ал. 1, т. 1 ЗУТ, но се променя начина на застрояването и предназначението на калканно предвидените стопански сгради с УПИ IX-365, кв. 38, които се

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

преустройват и приобщават към основното застрояване, с промяна на предназначението. Това обстоятелство сочи безспорно на наличие на наличието на качеството заинтересовани страни за жалбоподателите по смисъла на т. 2 във вр. с т. 4 на ал. 2, чл. 131 ЗУТ.

Обжалваното определение следва да бъде отменено и делото върнато на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

С оглед на гореизложеното Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 789 от 27.04.2018 г. по адм. д. № 765/2017 г. на Административен съд - Б. и

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Определение № 7356 от 4.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5828/2018 г., II о.

Производството е по чл. 229 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на П. Г. П., чрез неговия пълномощник, срещу определение № 794 от 02.03.2018 г., постановено по адм. д. № 266/2018 г. по описа на Административен съд - В..

В частната жалба се поддържат оплаквания за неправилност на определението. Претендира разноски.

Ответната страна - кметът на община А., в срока по чл. 232 от АПК, чрез процесуалния си представител, в писмено възражение, оспорва жалбата.

В срока по чл. 232 от АПК, други възражения не са постъпили.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 230 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Административен съд - В. е образувано по жалба на П. Г. П., срещу заповед № 89 от 19.01.2006 г. на кмета на община А., с която на основание чл. 129, ал. 2, във връзка с чл. 134, ал. 2, т. 6 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), е одобрена промяна в регулационната и кадастрална граница между парцели № IX-244 и VIII-242 по плана на с. З. и попълване на кадастъра, така както е посочено в скица № 103/2006 г. С обжалваното определение съдът е приел, че жалбоподателят няма правен интерес от оспорването, понеже към момента на издаване на заповедта той не е собственик на поземлен имот № 244, за който е отреден парцел IX-244, в кв.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

31 по плана на с. 3., община А. и не попада в кръга на лицата, които могат да я оспорват съгласно чл. 131 ЗУТ. Поради това и на основание чл. 159, т. 4 АПК жалбата е оставена без разглеждане, а образуването въз основа на нея производство прекратено.

Така постановеното определение е неправилно.

Частният жалбоподател се легитимира като собственик на поземлен имот № 244, за който е отреден парцел IX-244, в кв. 31 по плана на с. 3., община А.. Както е видно от оспорената заповед, този имот е предмет на одобреното изменение на ПУП, което прави жалбоподателя заинтересовано лице съгласно чл. 131, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 131, ал. 1 от ЗУТ. Обстоятелството, че жалбоподателят е придобил правото на собственост след издаването на оспорената заповед не го изключва автоматично от кръга на заинтересованите лица. Тъй като в случая е налице прехвърляне на право на собственост на имот предмет на плана, релевантно за случая е да се установи дали правото на жалба е преклудирано за праводателя на настоящия жалбоподател.

След като процесната заповед не е съобщена по надлежния ред на праводателя, а също и на настоящия жалбоподател-приобретател, то както за праводателя, а след промяната на собствеността, и за неговия правоприемник срокът за нейното обжалване не е започнал да тече и частният жалбоподател има право на жалба.

С оглед изложеното жалбата неправилно е оставена без разглеждане. Обжалваното определение следва да се отмени, а делото - да се върне за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

Претенцията за разноси следва да се разгледа при разглеждане на делото по съществото на спора с оглед неговия изход.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 794 от 02.03.2018 г., постановено по адм. д. № 266/2018 г. по описа на Административен съд - В..

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на П. Г. П..

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 5027 от 18.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3984/2018 г., II о.

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на Р. Б. К. и К. Б. С. -Д. против определение № 284 от 05.02.2018 г., постановено по адм. дело № 2845/2017 г.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

по описа на Административен съд гр. Бургас. Жалбоподателите навеждат доводи за неправилност на обжалваното определение като постановено в нарушение на материалния закон и молят за отмяната му.

Ответникът – Общински съвет Созопол не изразява становище по частната жалба.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид доводите в частните жалби и данните по делото, приема следното:

Частната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е основателна, като съображенията за това са следните:

С обжалваното определение Административен съд гр. Бургас прекратява производството по делото и изпраща същото като преписка на Общински съвет Созопол с указания за обнародване на взетото от него решение № 647/28.02.2017 г. в Държавен вестник в 7-мо дневен срок от влизане на определението в сила.

Обжалваното определение е постановено в нарушение на материалния закон.

Производството пред първоинстанционният съд е образувано по жалба на Р. Б. К. и К. Б. С. -Д. против решение № 647/28.02.2017 г. на Общински съвет Созопол, с което е прието изменение на ПУП – ПУР от о. т. 159 до о. т. 471 - улица тупик с посочените осевни точки се разширява в южна посока за сметка на УПИ [номер] и УПИ [номер], като е посочено, че за отнетите части от двата имота следва да се заплати обезщетение. При тези данни съдът приема, че след като е налице решение на Общински съвет, то съгласно изискването на чл. 129, ал. 1 ЗУТ същото следва да се обнародва в Държавен вестник, от който момент започва да тече срока за обжалване на административния акт, поради което прави извод, че жалбата е преждевременно подадена и образуваното съдебно производство е недопустимо.

По делото са приложени доказателства, установяващи, че жалбоподателите са уведомени за обжалваното решение по реда на АПК като на същите е указано, че могат да го обжалват в 14-дневен срок от получаване на съобщението пред Административен съд Бургас. Видно от оспореното решение е, че със същото е прието изменение на ПУП в обхват до един квартал и конкретно с него се разширява съществуваща улица и се отнемат площи от два УПИ. Безспорно по делото е установено, че оспореното решение не е обнародвано в Държавен вестник съобразно изискванията на чл. 129, ал. 1 и по арг. на ал. 2 ЗУТ. Законното изискване не е спазено при приемане на процесното решение от Общински съвет Созопол. След като същото не е съобщено на заинтересуваните страни по предвидената в закона

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

процедура, оспорването срещу него следва да се приеме като процесуално допустимо. С оспорването се иска обявяване на нищожност на решението и то може да бъде подадено без ограничение във времето съгласно чл. 149, ал. 5 АПК. Освен това обжалваният административен акт е съобщен по реда на чл. 129, ал. 2 ЗУТ, при което за жалбоподателите започва да тече срок за обжалване и същите упражняват процесуалното си право в законоустановения срок. Изводът на съда, че доколкото предмет на ПУП е улична регулация, то с решението могат да се засегнат и интереси на собственици на имоти по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 5 ЗУТ, е незаконосъобразен. С изменението на ПУП, както бе посочено се засягат два имота, като в нарушение на чл. 132, ал. 2, т. 1 ЗУТ по делото не е конституиран като заинтересувано лице собственикът на УПИ – [номер].

С оглед на изложеното настоящият състав на Върховния административен съд намира, че обжалваното определение е неправилно, поради което същото следва да се отмени, а делото да се върне за продължаване на процесуалните действия, съобразно мотивите изложени в настоящото определение.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 284 от 05.02.2018 г., постановено по адм. дело № 2845/2017 г. по описа на Административен съд гр. Бургас.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на процесуалните действия с оглед указанията, дадени в мотивите на настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Определение № 2803 от 6.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 10803/2017 г., II о.

Производството е по реда на чл. 229 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на "СК" ООД, със седалище и адрес на управление: град Б., ул. "С." №..., представлявано от управителя З. С., подадена чрез процесуалния му представител адв. В. Б., срещу определение № 109 от 22 януари 2016 г., постановено по адм. дело № 2508/2015 г. по описа на Административен съд Б.. С обжалваното определение съдът е спрял производството по делото до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по адм. дело № 2499/2015 г. по описа на Административен съд Б..

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

В частна жалба се поддържат доводи за неправилност на обжалваното определение поради противоречието му с материалния закон и необоснованост. Претендира се отмяната му и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

Ответникът - Окръжна прокуратура - град Б. не изразява становище по частната жалба.

От ответникът - зам. кметът по устройство на територията и строителството на община Б. е постъпило писмено становище, подадено чрез юрк. Христов, в което се излагат съображения за допустимост и основателност на частната жалба.

Върховният административен съд, второ отделение, приема частната жалба за процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, по смисъла на чл. 210, ал. 2 във вр. с чл. 236 от АПК срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 2 от АПК. Дружеството жалбоподател - "СК" ООД гр. Б., като собственик на имота предмет на плана е лице с гарантирано участие в производството по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. Това дружество не е надлежно конституирано като страна в процеса и не му е било връчено надлежно съобщение за обжалваното определение. При това положение, частната жалба се явява допустима, като подадена в предвидения в закона срок.

Разгледана по същество е основателна.

Производството пред Административен съд Б. е образувано по протест на прокурор от Окръжна прокуратура - град Б. срещу заповед № 1943/04 август 2014 г., издадена от зам. -кмета по устройство на територията и строителството на община Б., с която е одобрено изменение на Подобен устройствен план - план за регулация и застрояване (ПУП-ПРЗ) на кв. 40 по плана на ж. к. "Лазур", град Б..

С обжалваното определение на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл. 144 от АПК съдът е спрял производството по делото до приключване на спора по адм. дело № 2499/2015 г. по описа на Административен съд Б. с влязъл в сила съдебен акт. Съдът, след служебна справка е установил, че в Административен съд Б. има висящо административно дело - № 2499/2015 г., образувано по протест на прокурор от Окръжна прокуратура Б., против мотивирано предписание № 57/19 юни 2014 г. на зам. -кмета по устройство на територията и строителството на община Б., с което е допуснато изменение на ПУП-ПРЗ за кв. 40 по плана на ж. к. "Лазур", град Б. и което обуславя издаването на оспорената в настоящото производство заповед. Поради това е прието, че решението по посоченото административно дело е преюдициално по

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

отношение предмета на настоящото дело, поради което съдът е спрял производството по настоящето до приключване с влязъл в сила съдебен акт на адм. дело № 2499/2015 г. по описа на Административен съд Б..

Определението е неправилно.

За да е налице преюдициалност по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК следва да съществува такава връзка между делата, че едното да е обуславящо за другото. По обуславящото дело ще следва да бъде постановено решение, което да има съществено значение за изхода на спряното дело. Такава зависимост между спряното производство и адм. дело № 2499/2015 г. в случая не е налице. Съдът в обжалваното определение не е посочил в какво се изразява преюдициалността на спора по административното дело, образувано по протест на прокурора от Окръжна прокуратура Б., по отношение настоящото съдебно административно производство, нито по какъв начин решението по това дело ще повлияе върху изхода на настоящия административен спор.

Предмет на оспорване пред административния съд е заповед № 1943/04 август 2014 г., издадена от зам. -кмета по устройство на територията и строителството на община Б., с която е одобрено изменение на ПУП-ПРЗ на кв. 40 по плана на ж. к. "Лазур", град Б.. Заповедта е издадена на основание чл. 134, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) и оспорването ѝ е по реда на чл. 215 от ЗУТ. В случая съдът следва да извърши контрол за законосъобразност на акта и преценка за валидността му в рамките на фактите и обстоятелствата, установени от органа и на основанията, приети от него.

От друга страна мотивираното предписание по чл. 135, ал. 3 от ЗУТ, което представлява административен акт по смисъла на чл. 214, т. 1 от ЗУТ, подлежи на самостоятелен съдебен контрол. Предписанието спира прилагането на действащите устройствени планове в частите, за които се отнася - чл. 135, ал. 6 от ЗУТ, като с това се засягат права на собствениците или носителите на ограничени вещни права, непосредствено засегнати от предвижданията на плана, който ще се изменя. Това обосновава и правната възможност за самостоятелното му оспорване по съдебен ред. Такова оспорване обаче е допустимо само преди издаване въз основа на него на съответна заповед за изменение на ПУП. Това предписание е само етап от процедурата по изменение на ПУП и след като тази процедура е приключила с издадена заповед по чл. 134, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУТ то на обжалване подлежи тази заповед, а не самото предписание.

Висящото в Административен съд Б. производство, образувано по протест на прокуратурата срещу мотивираното предписание № 57/19 юни

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

2014 г. за допускане изменението на ПУП - ПРЗ за кв. 40 по плана ж. к. "Лазур", град Б., изразяващо се в обособяване на общ УПИ за поземлени имоти с идентификатори 07079.607.570, 07079.607.571 и 07079.607.572 със съответните устройствени показатели, не е преюдициално за решаване на делото с предмет заповед № 1943/04 август 2014 г., тъй като това предписание няма самостоятелно значение, след като процедурата по издаване на съответния ПУП е приключила.

Ето защо, решението по адм. дело № 2499/2015 г. по описа на Административен съд Б. няма отношение към висящия съдебно-административен спор. Тук следва да се има предвид и обстоятелството, че законосъобразността на оспорения административен акт се преценява към датата на неговото издаване - чл. 142, ал. 1 от АПК, а според ал. 2 от същата норма - установяването на нови факти от значение за делото се преценява към момента на приключване на устните състезания.

Ето защо, в настоящия случай не е налице основанието по чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК за спиране на производството, а обжалваното определение, с което производството на посоченото основание е спряно като неправилно следва да бъде отменено, а делото - върнато на административния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 235 от АПК, Върховният административен съд, второ отделение, **ОПРЕДЕЛИ:**

ОТМЕНЯ определение № 109 от 22 януари 2016 г., постановено по адм. дело № 2508/2015 г. по описа на Административен съд Б..

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Определение № 2218 от 22.02.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1423/2017 г., II о.

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК, образувано по частна жалба на "Й. С." ЕООД, със седалище и адрес на управление гр. Ш., чрез адв. Борисов срещу определение № 787 от 30.12.2016 г. по адм. д. № 284/2016 г. на Административен съд - Ш., с което е прекратено производството по делото. С доводи за незаконосъобразност на определението се претендира неговата отмяна със законните последици.

Ответникът по частната жалба не заявява становище в срока и по реда на чл. 232 от АПК.

Върховният административен съд, второ отделение, като взе предвид, че частната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

230 от АПК, намира същата за процесуално допустима, а разгледана по същество - основателна.

С обжалваното определение, на основание чл. 159, т. 5 от АПК, административният съд е прекратил производството и оставил без разглеждане жалбата на настоящия частен жалбоподател срещу заповед № РД-25-2165 от 01.12.2009 г. на кмета на О. Ш., с която е одобрен проект за изменение на ПУП-РУП за част от УПИ I-"озеленяване, КОО, търговия, услуги и газостанция/бензиностанция"/, кв. 5746 по плана на гр. Ш.. Прието е, че жалбоподателя "Й. С." ЕООД не разполага с активна процесуална легитимация да оспорва заповедта, вкл. и за нищожност, тъй като правото на строеж за изграждане на ателие за стъklarски услуги /обект № 2/ в УПИ I, кв. 5746 по плана на гр. Ш., придобито чрез покупко-продажба с н. акт № 113, т. X рег. № 20752 д. 1696/30.12.2008 г. е погасено. Този решаващ правен извод е мотивиран с неупражняване на правото на строеж в петгодишния срок по чл. 67, ал. 1 от ЗС. Д. на жалбоподателя, че обективно е бил възпрепятстван да реализира строителството, поради непредоставен фактически достъп, поради изграждане на водопровод и изместване на кабели от общината, са възприети като неоснователни, тъй като няма данни за снабдяване със строителни книжа.

Така постановеното определение е неправилно и незаконосъобразно.

Преценката за погасяване правото на строеж по чл. 67, ал. 1 ЗС е извън служебния инцидентен контрол в съдебното административно производство, тъй като се касае за давностен срок, т. е. погасява се субективното право и то в полза на собственика на земята, но не и правото на иск. Следователно всички доводи по делото във връзка с "неупражнено" право на строеж, вкл. създадени пречки от страна на общината за реализиране на това ограничено вещно право, са относими в отделно исково производство и ирелевантни в настоящето.

От изложеното следва, че единственият решаващ правен извод на административния съд за липса на легитимация по чл. 131 ЗУТ е незаконосъобразен, тъй като неспазването на давностния срок не води автоматично до погасяване на правото на строеж. Отделно от това, дори и в надлежно съдебно производство, давността не се прилага служебно- чл. 120 ЗЗД.

С оглед на изложеното, обжалваното определение следва да бъде отменено и делото - върнато за продължаване на процесуалните действия, като се извърши преценка на допустимостта на оспорването, с оглед липсата, респ. наличието на надлежно съобщаване на заповедта според данните за

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

носителя на вещното право в регистъра. Следва да се прецени и допустимостта на оспорването за нищожност с оглед изискуемия правен интерес по чл. 147, ал. 1 във вр. с чл. 149, ал. 5 АПК и ТР № 3/16.04.2013 г. на ОС на ВАС.

Воден от горното Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 787 от 30.12.2016 г. по адм. д. № 284/2016 г. на Административен съд - Ш. и

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на процесуалните действия.

Определението е окончателно.

Определение № 294 от 11.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13403/2016 г., II о.

Производството е по Г. тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, образувано по частна жалба на К. И. Х. и З. Х. Х. против определение № 1811/26.10.2016 г. по адм. д. № 1925/2015 г. по описа на Административен съд Б. с молба за отмяната му като неправилно.

Възражения по частната жалба не са постъпили.

Върховният административен съд намира частната жалба процесуално допустима като подадена от активно легитимирани лица срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК в преклузивния срок по чл. 230 АПК и като я разглежда по същество, констатира:

Първоинстанционното производство е образувано по оспорване на частните жалбоподатели К. И. Х. и З. Х. Х. срещу заповед № РД-08-412/14.06.2011 г., с която по заявление на З. Ш. А. и А. М. А., на основание чл. 129, ал. 2 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ кметът на община Р. е одобрил проект да подробен устройствен план - план за регулация и план за застрояване в обхват - поземлен имот с идентификатор 261 по неodobрен кадастрален план на с. С., общ. Р., обл. Б. с предвиждания съгласно текстова и графична част на проекта.

За да постанови обжалваното прекратително производството по делото определение Административен съд Б. е приел, че оспорващите, собственици на имот 173, са извън кръга на заинтересуваните лица по чл. 131, ал. 2 ЗУТ, позовал се е и на влязло в сила определение за прекратяване производството по адм. д. № 181/2014 г. по описа на Административен съд Б., образувано по оспорване на З. Ш. А. и А. М. А. срещу заповед № 02/06.01.2003 г. на кмета на община Р. за одобряване по заявление на К. М. Х.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

подробен устройствен план за имот пл. № 173 с площ 570 кв. м., находящ се в с. С., общ. Р., въз основа което е преценил, че е недопустимо собствениците на съседните имоти 261 и 173 да бъдат поставени в различно правно положение.

Определението е неправилно.

По делото е назначена съдебно геодезична експертиза, чиито заключения - основно и допълнително са приети и включени в доказателствения материал по делото по реда на Раздел V, Г. четиринадесета от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ вр. с чл. 144 АПК. Съгласно тези заключения /л. 219-220 и л. 244-245 и комбинираните скици към първото, приложени на л. 223 и л. 224/ при регулирането на имот 261 е допуснато припокриване /застъпване/ на 24 кв. м. от площта на имот 173, от което следва, че предмет на плана е и този имот. При тази констатация на експертизата, оспорващите К. И. Х. и З. Х. Х. се явяват заинтересувани лица в хипотезата на чл. 131, ал. 1 вр. с ал. 2, т. 1 ЗУГ.

Регулирането на имот 173 е било в неговите граници, предвид което и оспорването на собствениците на съседния имот 261 - З. Ш. А. и А. М. А. е оставено без разглеждане. Допустимостта на оспорването срещу процесната заповед не поставя собствениците на двата съседни имота 173 и 261 в неравностойно правно положение, тъй като в настоящето производство са налице констатации, че при регулирането на процесния имот 261 е допуснато припокриване /застъпване/ между имотите върху площ 24 кв. м. от квадратурата на имот 173.

Предвид горното частната жалба като основателна следва да бъде уважена с отмяна на обжалваното определение и връщане на делото за продължаване на съдопроизводството и разглеждане жалбата по същество. По искането за разноси за настоящето производство съдът следва да се произнесе с крайния си съдебен акт.

Така мотивиран, на основание чл. 235 АПК, Върховният административен съд, състав на второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1811/26.10.2016 г. по адм. д. № 1925/2015 г. по описа на Административен съд Б. и **ВРЪЩА** делото на същия съд за продължаване на съдопроизводството по жалбата на К. И. Х. и З. Х. Х. срещу заповед № РД-08-412/14.06.2011 г. на кмета на община Р., обл. Б.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО окончателно.

Определение № 13358 от 7.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13329/2016 г.,

II о.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Производството е по Глава тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, образувано по частна жалба на М. В. Д., представлявана от адв. М., против определение с дата 04.11.2016 г. по адм. д. № 466/2016 г. по описа на Административен съд - Хасково с молба за отмяната му като неправилно.

Възражение по частната жалба не е постъпило.

Върховният административен съд намира частната жалба процесуално допустима като подадена от надлежна страна срещу съдебен акт от категорията по чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК в преклузивния срок по чл. 230 АПК и основателна по следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по оспорване на частната жалбоподателка Д. срещу решение № 241, прието с протокол № 12 от заседание на Общински съвет - Х. от 22.07.2016 г., с което на основание чл. 21, ал. 1, т. 11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, чл. 129, ал. 1 вр. с чл. 110, ал. 1, т. 2 и чл. 16, ал. 7 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ е одобрен подробен устройствен план - план за улична регулация /ПУП - ПУР/ на жил. район "Куба", гр. Х. в обхват имотите в район 705 от КК на гр. Х. и част от имотите в район 706, разположени северно от имот 77195.706.259 /УПИ I, кв. 10 по плана на гр. Х., одобрен със Заповед № 2/1977 г./ като новопроектираните уличнорегулационни линии са отразени с червен цвят на графичната част на проекта.

За да постанови обжалваното прекратително производство по делото определение, Административен съд - Х. е приел, че оспорващата е извън кръга на лицата по чл. 131, ал. 1 вр. ал. 2 ЗУТ.

Определението е неправилно.

Оспорващата се е легитимирила като собственик на нива, имот 443 по кадастралния план на м. "Куба I", за който твърди, че е идентичен с имот с идентификатор 77195.706.174 по КК на гр. Х. Видно от графичната част на решението /л. 83/, този имот е разположен в район 706, северно от имот с идентификатор 77195.706.259, т. е., намира се в обхвата на разработката, съгласно словесната част на обжалваното решение на Общински съвет - Х. Ето защо, доколкото е неоспорена твърдяната идентичност между имот 443 по представения на л. 7 документ за собственост с имот 706.174, ситуиран северно от имот 706.259, оспорващата има качеството на заинтересувано лице в хипотезата на чл. 131, ал. 1 вр. с ал. 2, т. 1 ЗУТ. Дали предвидената с плана улица засяга притежавания от нея имот, или не, е въпрос по същество, а не за допустимост на оспорването.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

С оглед изложеното, на основание чл. 221, ал. 2 вр. с чл. 236 АПК,
Върховният административен съд, състав на второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение с дата 04.11.2016 г., постановено по адм. д. № 466/2016 г. по описа на Административен съд Х. и ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводството по жалба вх. № 4168/14.09.2016 г., подадена от М. В. Д. срещу решение № 241 по протокол № 12/22.07.2016 г. на Общински съвет - Х.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

**Определение № 12980 от 2.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 12700/2015 г.,
И о.**

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по две частни жалби, подадени както следва: 1. от Даниела Карагяурова, чрез адв. Дойнова срещу определение № 2931 от 31.08.2015 г. по адм. дело № 2384/2015 г. по описа на Административен съд - Варна, и 2. от Даниела Карагяурова и Зоя Боева, чрез адв. Дойнова, срещу определение № 3184 от 25.09.2015 г. по делото, с които е прекратено производството - частично с първото и изцяло с второто определение. С доводи за необоснованост и несъобразяване с приложените доказателства, сочещи на наличие на активна процесуална легитимация за жалбоподателките, се претендира отмяна на определенията и връщане на делото за произнасяне по същество.

Ответникът Община Варна не ангажира становище по частните жалби.

Върховният административен съд, второ отделение намира жалбите за процесуално допустими като подадени в срока по чл. 230 АПК и от надлежни страни, а разгледани по същество - основателни.

Производството пред Административен съд Варна е образувано по жалба на Даниела Карагяурова и Зоя Боева срещу решение № 4-2-1/12.06.2015 г. по протокол № 04 на комисията по чл. 210 от ЗУТ, назначена със заповед № 1303/26.03.2015 г. на кмета на Община Варна, постановено по реда на чл. 16, ал. 4 ЗУТ, с което са приети пазарните стойности на ПИ 1709 и УПИ XV-1426, кв. 62 по плана на кв. "Св. Никола", гр. Варна и е решено да се издаде заповед по чл. 16, ал. 5 ЗУТ за ПИ. С определение № 2931 от 31.08.2015 г., постановено по делото, жалбата по отношение на първата жалбоподателка Даниела Карагяурова е оставена без разглеждане и производството е прекратено в тази част, поради неизпълнение на указанията за внасяне на държавна такса. С последващо определение № 3184 от 25.09.2015 г., административният съд на основание чл. 159, т. 4 АПК е

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

оставил без разглеждане жалбата и на двете жалбоподателки /Даниела Карагяурова и Зоя Боева/ и е прекратил производството, с мотив, че не се легитимират като собственици на процесния ПИ, с оглед записването в кадастралния регистър и не разполагат с активна процесуална легитимация.

Така постановените определения са незаконосъобразни, а второто е частично недопустимо по отношение на Даниела Карагяурова.

Визираното и в двете определение основание по чл. 158, ал. 3 АПК не е налице, тъй като определената държавна такса от 10 лв е надлежно внесена по подадената обща жалба от Даниела Карагяурова и Зоя Боева срещу решение № 4-2-1/12.06.2015 г. по протокол № 04 на комисията по чл. 210 от ЗУТ, а изисканите от съда доказателства за собственост върху ПИ 1709, с оглед наличието на правен интерес от оспорването, се намират в административната преписка и приложените съдебни актове към жалбата. Видно от приложените съдебни определения и решението по адм. д. № 1139/2013 г. по описа на Административен съд - Варна /влязло в сила на 22.10.2014 г./, които не са взети предвид от съда, двете жалбоподателки като съсобственици на сгради в ПИ 1709 /по силата на съдебно решение/ са активно легитимирани да оспорват решението на комисията по чл. 210 ЗУТ и това за издаване на заповед по ал. 5, чл. 16 ЗУТ досежно ПИ 1709. Позоваването на съда единствено на записването по кадастралния регистър не е съобразено с нормата на чл. 131 ЗУТ и липсата на действащ имотен регистър към момента.

Предвид изложеното, обжалваните определения се явяват незаконосъобразни и следва да бъдат отменени и делото-върнато за продължаване на процесуалните действия. Второто определение, в частта, с която производството по делото е повторно прекратено по отношение на Даниела Карагяурова следва да се обезсили като недопустимо - постановено по отношение ненадлежна страна в производството към 25.09.2015 г.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и ал. 2 във вр. с чл. 236 от АПК, Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 2931 от 31.08.2015 г. по адм. дело № 2384/2015 г. по описа на Административен съд - Варна.

ОТМЕНЯ определение № 3184 от 25.09.2015 г. по адм. дело № 2384/2015 г. по описа на Административен съд - Варна, в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата на Зоя Боева и е прекратено производството по нея.

ОБЕЗСИЛВА определение № 3184 от 25.09.2015 г. по адм. дело № 2384/2015 г. по описа на Административен съд - Варна, в частта, с която е

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

оставена без разглеждане жалбата на Даниела Карагяурова и е прекратено производството по нея.

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия по жалбата на Даниела Карагяурова и Зоя Боева срещу решение № 4-2-1/12.06.2015 г. по протокол № 04 на комисията по чл. 210 от ЗУТ, назначена със заповед № 1303/26.03.2015 г. на кмета на Община Варна.

Определението е окончателно

Определение № 592 от 19.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 15606/2014 г., II о.

Производството е по чл. 229 и сл. АПК.

Образувано е по частна жалба от Банко Бенчов Шевров, Фанка Альошова Шеврова и Пенка Кръстева Бучкова, гр. Велинград, чрез проц. им представител адв. Дафинка Семерджиева, и е против определение № 1341 от 31.10.2014 г., постановено по адм. д. № 762/2014 г. по описа на Административен съд Пазарджик. С доводи за неправилност и незаконосъобразност се иска неговата отмяна.

Писмени възражения в срока по чл. 232 АПК са депозирани.

Върховният административен съд, Второ отделение, в настоящия състав, намира частната жалба за процесуално допустима като подадена в срока по чл. 230 АПК и от надлежна страна. По съществуващото на същата настоящият съд намира следното.

С атакуваното определение, на основание чл. 159, т. 4 АПК, е оставена без разглеждане жалбата на Банко Бенчов Шевров, Фанка Альошова Шеврова и Пенка Кръстева Бучкова против заповед № 155/25.04.1994 г. на кмета на Община Велинград, в частта ѝ, с която е одобрен ПЗ за УПИ № XIII-4518, кв. 653, по плана на гр. Велинград, поради недопустимост. В частната жалба се навеждат доводи за нарушаване на процесуалните правила. За да прекрати производството по делото, образувано по жалбата, съдът е приел, че жалбоподателите не разполагат с правен интерес да обжалват процесния административен акт.

Видно от жалбата, предявена пред първата инстанция, поискано е от съда обявяването на Заповедта за незаконосъобразна и алтернативно - прогласяването на нищожността ѝ.

Постановеното определение е правилно касателно искането за обявяване на Заповедта като незаконосъобразна. При постановяване на същото, административният съд правилно е отчел приложимите правни норми. Съобразно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието с материалния закон на административните актове се преценява към момента на издаването му. В

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

този ред - първите двама жалбоподатели са придобили недвижим имот, в обсега на предвиденото в чл. 131 ЗУТ, през 2004 г., т.е. 10 години след годината на издаване на оспорения административен акт и ноторно е, че не могат да го обжалват. Относно третата жалбоподателка. Правилно реннаващият съд е констатирал, че същата не е била вписана в имотния регистър към 1994 г., нито в предхождащия го кадастрален регистър и административният орган законосъобразно не я е уведомявал. В тази връзка основателни са и възраженията от отговора по частната жалба на ответника Димитър Михайлов Праматаров, че не е налице СИО, тъй като имотът е придобит по наследство и давностно владение от съпруга на Пенка Бучкова.

Съобразно ТР № 3/16.04.2013 г. на ВАС - при оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорвания следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. Това не е сторено по отношение на първите двама жалбоподатели, приобретатели на процесния имот.

По изложените съображения Върховният административен съд, Второ отделение, в настоящия състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1341 от 31.10.2014 г., постановено по адм. д. № 762/2014 г. по описа на Административен съд Пазарджик, в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на Банко Бенчов Шевров и Фанка Альошова Шеврова и е прекратено производството по делото в частта по искането за прогласяване на нищожност на заповед № 155/25.04.1994 г. на кмета на Община Велинград като връща делото в тази част на АС Пазарджик, за продължаване на производството.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1341 от 31.10.2014 г., постановено по адм. д. № 762/2014 г. по описа на Административен съд Пазарджик в останалата му част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Определение № 15008 от 11.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 13638/2014 г.,

П о

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от АПК по частна жалба на Божидар Димитров Павлов от гр. София против определение № 4240/1.09.2014 г. по адм. дело № 4193/2013 г. по описа на Административен съд София-град, в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата му срещу виза за проучване и проектиране на жилищна сграда в УПИ VIa-640 от кв. 192, м. "Орландовци-Малашевци", издадена на 7.03.2013 г. от гл. арх. на район "Сердика" на СО и производството по делото е прекратено.

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

В частната жалба се излагат доводи за неправилност на определението поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила, като се иска отмяната му.

По делото е постъпила и частна жалба от Христо Бориславов Ефремов срещу същото определение в частта, с която не му е присъдена сумата от 150 лв, претендирана като платено адв. възнаграждение. С доводи за неправилност се иска отмяната му и присъждане на сумата.

Върховният административен съд, състав на второ отделение намира частната жалба на Божидар Павлов за допустима-подадена по пощата срещу подлежащо на обжалване определение, с което се прегражда по-нататъшното развитие на съдебното производство, от страна по делото, за която то е неблагоприятно и в срока по чл. 230 АПК, а разгледана по същество за основателна.

Предмет на оспорване е виза за проектиране, издадена на основание чл. 140, ал. 1 и ал. 2 ЗУТ. Визата представлява копие (извадка) от действащ ПУП с обхват ПИ и съседните му ПИ, с означени налични сгради и постройки в него и в съседните имоти и с нанесени линии на застрояване и допустими височини, плътност и интензивност на застрояване и други изисквания, ако има такива, както и допустимите отклонения по чл. 36 ЗУТ-чл. 140, ал. 2 ЗУТ. Издадената на основание чл. 140, ал. 2 ЗУТ виза, каквато е оспорената, определя само параметрите на допустимото застрояване в конкретния ПИ и е предпоставка за издаване на инвестиционни проекти и разрешение за строеж. С нея не се допуска строителство, различно или непредвидено в плана за застрояване, поради което тя не става част от него и не се съобщава на заинтересуваните лица по чл. 131 ЗУТ- чл. 140, ал. 3 ЗУТ. Правният интерес за оспорването на виза с характеристики и предназначение като оспорената следва да се изведе от нормата на чл. 147 АПК, а не от нормата на чл. 131 ЗУТ, която касае оспорването само на актовете посочени в нея-за одобряване на ПУП и тяхното изменение, вкл. и визата, с която се допълва или изменя плана за застрояване.

Оспорващият Божидар Павлов, като съсобственик в ПИ, за който е издадена визата като акт по чл. 21, ал. 3 АПК вр. чл. 214, т. 1 ЗУТ има правен интерес от оспорването и неправилно то е прието за недопустимо на основание чл. 159, т. 4 АПК. Без значение в случая е, че липсват записвания в кадастралния регистър, доколкото те нямат доказателствено значение и не могат да се противопоставят на актовете за притежавани вещни права. По тези съображения прекратителното определение следва да бъде отменено и делото върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪЮЗ
ЕВРОПЕЙСКИ
СОЦИАЛЕН ФОНД

ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА
ДОБРО УПРАВЛЕНИЕ

*Проект „Оценка на ефективността на съдебния контрол върху актовете на администрацията.
Мерки за преодоляване на нарушеното право на справедлив процес“
Договор № BG05SFOP001-3.005-0001/09.12.2019 г.*

Частната жалба на Христо Ефремов е допустима и основателна. От представения по делото договор за правна защита и съдействие № 21 от 3.06.2013 г. е видно, че е сключен между Христо Ефремов и адв. Албена Милетиева и по него е платена сумата от 300 лв договорено възнаграждение. Това е доказателство за реално платената сума по този договор и тя следва да бъде присъдена от първоинстанционния съд с оглед крайния резултат по делото при новото му разглеждане.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 236 АПК Върховният административен съд, второ отделение,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло определение № 4240/1.09.2014 г. по адм. дело № 4193/2013 г. по описа на Административен съд София-град и

ВРЪЩА делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Изготвил:

Галина Солакова, съдия във ВАС